

§ 27 end den, man har vedkjendt sig i § 4. Naar det erede Medlem for 10de Kreds mente, at det i hvert Tilfælde vilde være ønskeligt at tydeliggjøre, hvad der forstaaes ved „Brandvæsen“ i § 27, skal jeg ikke tilbageholde den Bemærkning, at det forekommer mig ikke at kunne være tvivlsomt, at det Brandvæsen, der tales om, er vedkommende Kjøbstadkommunes Brandvæsen. Udgifterne skulle afholdes ligesom andre Brandvæsensudgifter af Kommunens Kasse og i saadanne Tilfælde, som den erede Landstingsmand omtalte, forekommer det mig, at det vilde være meget uheldigt, om Kommunens Kasse skulde betale den Skade, som der gjøres, men paa den anden Side lader det sig ikke vel gjøre i en Lov, som kun handler om Kjøbstadernes Brandvæsen, at indføre en Bestemmelse om, at Landkommunernes Brandvæsen skulde betale denne Udgift. Resultatet i et saadant Tilfælde, som han nævnde, vil altsaa blive, at Reglen ikke kommer til Anvendelse, og at der altsaa ikke vil blive givet nogen Erstatning. Jeg kan, efter hvad jeg saaledes har anført — og jeg finder ingen Anledning til at opholde det erede Thing længere — kun meget anbefale det erede Thing ikke at stemme for disse Forslag under Nr. 31 og 32 fra det erede Mindretal, eller de Forslag, som senere ere optagne af den erede Landstingsmand for 4de Kreds (Sonne). — Forsaavidt den erede Landstingsmand for 10de Kreds gjorde en Bemærkning om, at der fandtes en Del enkelte Bestemmelser i Lovforslaget, som det kunde være vanskeligt for Folk i Almindelighed at kjende, er det en Yttring, som det jo er overmaade vanskeligt at sige Noget til. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at der ikke fra de mange forskjellige Byraad, som have haft Leilighed til at udtale sig om Sagen, er fremkommet nogen Klage i saa Henseende. Man gjør, hvad man kan, for at hende Folks Opmærksomhed paa, hvad de have at iagttage, ved at sætte Bestemmelserne ind i Loven og foreskrive, at der skal affattes en Vedtægt, der bliver at offentliggjøre. det forekommer mig, at Folk snarere vilde have Grund til at beklage sig, hvis man i Stedet for udtrykkelig i Loven og Vedtægterne at nævne, hvad de have at gjøre, vilde indskrænke sig til saadan ganske i Almindelighed at sige, saaledes som det erede Medlem, at de skulde straffes, naar de havde gjort sig skyldig i Uforsigtighed, thi der kan være meget forskellige Meninger om, hvad der er Uforsigtighed og hvad ikke.

Dvistsgaard: Jeg skal tillade mig en lille Bemærkning om Udvalgets Forslag under Nr. 15, hvorved „5 Nar“ i § 11 foreslaas forandret til „2 Nar“. Da den erede Ordfører omtalte dette Forslag, sagde han, at det var stillet for at bringe Overensstemmelse tilstede med Bestemmelsen om de 2 Nar i § 20, 4de Stykke, idet han mente,

at det var bedst, at der blev Ensartethed i disse Forhold. Jeg vilde nu anse det for heldigere, om Udvalget havde søgt at tilveiebringe denne Overensstemmelse ved at forandre de „2 Nar“ i § 20 til „5 Nar“ i Stedet for omvendt at foreslaa de „5 Nar“ i § 11 forandrede til „2 Nar“. Jeg tror nemlig ikke, at man uden Nødvendighed skal forulempe, og her kan man vistnok gaa frem med større Lempe. For mit Vedkommende mener jeg, at der ikke er Grund til Frygt, naar blot de tidligere Bestemmelser paa dette Omraade ere opfyldte. Nu hørte jeg vel af min erede Sidemand til Højre (C. N. Hansen), at dette ikke altid er Tilfældet; men det er naturligvis ikke Lovgivningens Skyld; det er en Forsømmelse, der har fundet Sted. Jeg vil holde paa det Forslag, der er stillet af det erede kongevalgte Medlem (Kajser) til § 11 under Nr. 8, idet jeg, navnlig hvad Bestemmelserne i § 11 angaar, ikke tror, at der er nogen særdeles Trang tilstede, naar som sagt de mangelbende Bestemmelser virkelig ere opfyldte. Min erede Nabo henviste vel til, at Loven med Hensyn til Straatage og Brædegavle havde haft tilbagevirkende Kraft; men jeg tror, at Enhver let vil indse, at i en By ere Straatage af en ganske anderledes farlig Natur. Da Loven udkom, satte man en lang Frist, efter hvis Udløb der er stor Sandsynlighed for, at de Straatage, der dengang fandtes, vilde være omlagte. Jeg indrømmer gjerne, at det er en Forbedring, der indeholdes i § 11; men jeg tror rigtignok ikke, at der er nogen paatværgende Nødvendighed for, at Bestemmelserne faae tilbagevirkende Kraft. Den Ulempe, der klæber ved ikke at give Paragrafen tilbagevirkende Kraft, er virkelig ikke til at sammenligne med det Bepær, der vil voldes Smaafolk med Hensyn til Kaffelovne; skal der foretages større Forandringer, vil det for mange fattige Folk være en ikke ringe Udgift. Den meget korte Tid, der er foreslaaet af Udvalget, vil vistnok være meget uheldig, hvorimod jeg i højeste Maal slutter mig til det af det erede kongevalgte Medlem stillede Forslag og anbefaler det høie Thing at stemme for det.

Ordføreren: Jeg har tilladt mig at bede om Ordet, fordi jeg kunde ønske at yttre et Par Ord med Hensyn til det meget omtalte Forslag, der er stillet af det erede 12te kongevalgte Medlem (Kajser), og som har fundet Understøttelse fra forskjellige Sider; navnlig er det ogsaa blevet understøttet af den erede Formand i Udvalget, og Udvalget er saaledes reduceret til et Flertal. Dersom det erede Medlem og de, han har fundet Understøttelse hos, havde set lidt nærmere paa disse Bestemmelser i § 11, tror jeg, at de vilde indrømme, at det vilde være i højeste Grad uheldigt, om man ved ikke at give disse Bestemmelser tilbagevirkende Kraft vilde sanktionere brandfarlige